

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης 1 /2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Μαρία Σκουλάξινου, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 25 Ιουλίου 2016 χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1] Της Μονοπρόσωπης Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης, με το διακριτικό τίτλο "ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ" ως νόμιμα εκπροσωπείται που εδρεύει στη Ρόδο και 2] Του Σπανού Θωμά - Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, ως νομίμου εκπροσώπου των εταιρειών περιορισμένης ευθύνης, με τους διακριτικούς τίτλους "ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ" και "ΠΥΓΜΗ ΡΟΔΟΥ ΕΠΕ", που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αριστείδη Τσάτσου που διορίσθηκε με την 123/2016 απόφαση αυτού του Δικαστηρίου σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν 3226/2004 «Περί Παροχής Νομικής Βοήθειας».

Της καθής: Της εταιρίας με την επωνυμία "ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΥΘΟΠΟΙΑ ΑΕ", ως νόμιμα εκπροσωπείται που εδρεύει στο Αιγάλεω Αττικής, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Αντωνίου Ζερβού.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η με αριθμό κατάθεσης 42/18.3.2016 αίτηση που προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 11.4.16 και κατόπιν αναβολών για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 682 και 688 ΚΠολΔ, σαφώς συνάγεται ότι η λήψη ασφαλιστικών μέτρων επιτρέπεται να διατάσσεται σε περίπτωση υπάρξεως επικείμενου κινδύνου που απειλεί το επίδικο δικαίωμα ή απαίτηση και προς αποτροπή αυτού ή σε περίπτωση συνδρομής επείγουσας περίπτωσης που επιβάλλει την ταχεία και άμεση λήψη δικαστικών προφυλακτικών μέτρων πριν ή κατά τη διάρκεια της τακτικής διαγνωστικής δίκης. Στην αίτηση για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων πρέπει συνεπώς να αναφέρονται συνοπτικά, εκτός από τα πραγματικά περιστατικά που πιθανολογούν το δικαίωμα για την εξασφάλιση ή διατήρηση του οποίου ζητείται το ασφαλιστικό μέτρο, ή την κατάσταση της οποίας ζητείται η ρύθμιση, και ο επικείμενος κίνδυνος ή η επείγουσα περίπτωση που δικαιολογούν τη λήψη των ασφαλιστικών μέτρων, κατ' εξαίρεση του κανόνα, κατά τον οποίο εξαναγκαστικά μέτρα κατά κάποιου προσώπου ή της περιουσίας του διατάσσονται και λαμβάνονται μόνο μετά την οριστική και τελεσίδικη διάγνωση της απαίτησης και υπό τις εγγυήσεις και διατυπώσεις της τακτικής διαδικασίας. Αν δεν αναφέρονται στην αίτηση έστω και συνοπτικά τα πραγματικά περιστατικά που πιθανολογούν τον επικείμενο κίνδυνο ή την επείγουσα περίπτωση, πρέπει να απορρίπτεται ως αόριστη.

Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 682 ΚΠολΔ, κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 683 έως 703 τα δικαστήρια, σε επείγουσες περιπτώσεις ή για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, μπορούν να διατάξουν ασφαλιστικά μέτρα για την εξασφάλιση ή διατήρηση ενός δικαιώματος ή τη ρύθμιση μιας κατάστασης και να τα μεταρρυθμίζουν ή να τα ανακαλούν. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι βασικές προϋποθέσεις για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων είναι να υπάρχει επείγουσα περίπτωση ή επικείμενος κίνδυνος προς αποτροπή του οποίου να κατατείνει το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο και να πιθανολογείται η ύπαρξη δικαιώματος για την προστασία του οποίου επιδιώκεται το ασφαλιστικό μέτρο. Αυτό δε, γιατί η δικαστική προστασία, που παρέχεται με τη μορφή ασφαλιστικών μέτρων, έχει σαν σκοπό την εξασφάλιση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της κατάστασης εωσότου εκδοθεί οριστική απόφαση κατά τη δίκη που εκκρεμεί ή πρόκειται να ανοιχθεί για τη σχετική διαφορά, ως και την αποφυγή βλαβών, οι οποίες ενδέχεται να επέλθουν κατά το χρονικό διάστημα το οποίο απαιτείται να περάσει για τη διεξαγωγή της διαγνωστικής δίκης ή της αναγκαστικής εκτέλεσης για να διασφαλιστεί έτσι στο

9

μέλλον ο τελικός σκοπός της. Γι' αυτό η αδικαιολόγητη και μακράς διάρκειας καθυστέρηση άσκησης της αίτησης υποδηλώνει έλλειψη της επείγουσας περίπτωσης. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 731, 732 και 692 παρ. 4 ΚΠολΔ προκύπτει ότι το δικαστήριο έχει το δικαίωμα να διατάξει, ως ασφαλιστικό μέτρο, κάθε πρόσφορο κατά την κρίση του μέτρο, που επιβάλλεται από τις περιστάσεις και αποσκοπεί στην εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της κατάστασης υπό την προϋπόθεση όμως ότι θα τηρηθεί ο κανόνας της τελευταίας διάταξης του άρθρου 692 παρ. 4, με την οποία ορίζεται ότι τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση, με εξαίρεση μόνο τη διάταξη του άρθρου 728 ίδιου Κώδικα. Σκοπός δηλαδή των ασφαλιστικών μέτρων είναι να τεθεί σε προσωρινή λειτουργία η επίδικη σχέση και όχι να ματαιωθεί ο πρακτικός σκοπός της κύριας δίκης, στην οποία και μόνο θα κριθεί οριστικά η έννομη σχέση. Ο κανόνας δε αυτός υποχωρεί μόνο στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου, η οποία διασφαλίζεται συνταγματικώς (άρθρο 20 παρ. 1 Συντ.), και όχι απλά περιουσιακών ζημιών.

Με την υπό κρίση αίτηση οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η καθής αθέμιτα και αντισυμβατικά δεν προσχώρησε στην συναφθείσα μεταξύ της καθής και της 1^{ης} αιτούσας από 1.10.2010 σύμβασης συνεργασίας. Ότι η 1^η αιτούσα την δεκαετία του 1980 εισήγαγε την μύρα MORETTI από την Ιταλία, την οποία σήμερα διαθέτει η καθής. Ότι την ίδια ημέρα με τη δήλωση περί δήθεν απώλειας της συναλλαγματικής του αναφερόμενου δικηγόρου της καθής που εκλαμβάνονταν ως πρόσκομμα για να μην ενεργοποιηθεί η ως άνω από 1-10-2010 μεταξύ τους σύμβαση διά του υπ' αριθ. 849/1-4-2013 πρακτικού συνεδριάσεώς της η καθής εξουσιοδοτούσε τον αναφερόμενο στην αίτηση δικηγόρο Ρόδου να "συναινέσει" στην ολοσχερή ανάκληση της υπ' αριθ. 1767/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου υποθήκης που της εκχώρησε η 1^η αιτούσα σε ιδιοκτησία της προς εξασφάλιση της μεταξύ τους συνεργασίας. Ότι η καθής ουδέποτε είχε πρόθεση να συνεργαστεί με την 1^η αιτούσα. Ότι υπάρχουν οφειλές προς ασφαλιστικά ταμεία και την ΔΕΥΑΡ και υπάρχει κίνδυνος προφυλάκισης του νομίμου εκπροσώπου της 1^{ης} αιτούσας και κατάσχεσης της περιουσίας του ενώ έχει τη δυνατότητα να συνεργασθεί με την καθής και έτσι να ανταποκριθεί στις ως άνω οικονομικές υποχρεώσεις. Με το παραπάνω ιστορικό οι αιτούντες ζητούν να ληφθούν ασφαλιστικά και να ρυθμιστεί η κατάσταση

της συνεργασίας της 1^{ης} αιτούσας και της καθής με βάση την από 1.10.2010 συναφθείσα μεταξύ τους σύμβαση και υπό τη σκέπη της 1767/2010 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου μέχρι την έκδοση απόφασης επί τακτικής αγωγής τελικής ρύθμισης της συνεργασίας αυτής και της αποζημίωσης της 1^{ης} αιτούσας.

Με το περιεχόμενο αυτό η αίτηση είναι αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης καθόσον δεν διαλαμβάνονται καθόλου περιστατικά από τα οποία να πιθανολογηθεί το δικαίωμα για την εξασφάλιση ή διατήρηση του οποίου ζητείται το ασφαλιστικό μέτρο, ή την κατάσταση της οποίας ζητείται η ρύθμιση, αφού δεν αναφέρονται ούτε συνοπτικά το περιεχόμενο της επίδικης σύμβασης, οι ειδικότερες συμφωνίες αυτής, οι τυχόν όροι ενεργοποίησης αυτής και αν αυτοί τηρήθηκαν. Ακολούθως, το αίτημά της δεν είναι ορισμένο και έτσι υπάρχει αντικειμενική αδυναμία του Δικαστηρίου να εκδώσει σαφή, συγκεκριμένη και επιδεκτική εκτέλεσης απόφαση. Οι ανωτέρω ελλείψεις δεν μπορούν να θεραπευτούν ούτε με το σημείωμα, ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων, διότι έρχονται σε αντίθεση με τις διατάξεις τις σχετικές με την προδικασία του άρθρου 111 ΚΠολΔ, των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο. Περαιτέρω, η αίτηση είναι απορριπτέα, σύμφωνα με τα παραπάνω για τον πρόσθετο λόγο ότι ενδεχόμενη κατάφαση του παραδεκτού και της βασιμότητας της θα οδηγούσε προφανώς όχι σε παροχή προσωρινής δικαστικής προστασίας, αλλά σε ανεπίτρεπτη, κατ' άρθρο 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, εντελή και πλήρη ικανοποίηση (απόλαυση) του ασφαλιστέου ουσιαστικού δικαιώματος των αιτούντων, δεδομένου ότι, σύμφωνα και με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη, η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου κατ' άρθρο 732 ΚΠολΔ να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο κάθε μέτρο που, κατά τις περιστάσεις, είναι κατά την κρίση του πρόσφορο για την εξασφάλιση ή τη διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση κατάστασης, δεν αποτελεί εξαίρεση στον απαγορευτικό κανόνα του άρθρου 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, ο οποίος υποχωρεί μόνο στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου που διασφαλίζεται συνταγματικώς (άρθρο 20 παρ. 1 Συντ.), και όχι όπως στην προκειμένη περίπτωση πρόκλησης στους αιτούντες περιουσιακών ζημιών. Περαιτέρω, ουδόλως εξειδικεύεται ο κίνδυνος προφυλάκισης του νομίμου εκπροσώπου της 1^{ης} αιτούσας για οφειλές σε ασφαλιστικά ταμεία, που επικαλούνται, όλως αορίστως, οι αιτούντες με τη συνδρομή των όρων του αρ. 282 ΚποινΔ. Σημειωτέον, δε, ότι η επίδικη σύμβαση συνεργασίας,

3^η φύλλο της υπ' αριθ. 2 /2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου
(ασφαλιστικά μέτρα)

της οποίας τη ρύθμιση ζητούν οι αιτούντες, έχει συναφθεί το 2010, ήτοι πεντέμισι χρόνια πριν την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως.

Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση και να καταδικασθούν οι αιτούντες λόγω της ήττας τους στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης της καθ' ης (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

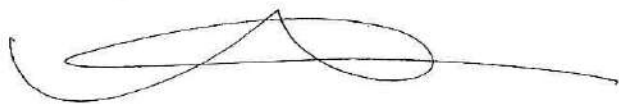
Συνεκδικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδικών.

Απορρίπτει την αίτηση.

Καταδικάζει τους αιτούντες στα δικαστικά έξοδα της καθής, που ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ και επιδικάζει αυτά σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Ρόδο σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 9 Ιανουαρίου 2017

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

Ακριβές αντίγραφο
το οποίο θεωρήθηκε για
την νόμιμη σήμανση.

Ρόδος 9 / 1 / 2017
Γραμματέας

